

I. Den Hellig Ånd, den tredje Person i Guddommen.

Fra skabelsens morgen er Gud åbenbaret for os som en treenig Gud. Faderen, der skabte alt ved sit: Bliv. Sønnen, Ordet, ved hvem alle Ting er blevet til og Ånden, som svævede over vandene.

I Jesu taler, særlig hen mod hans livsafslutning, åbenbarer han de store sandheder om den Hellig Ånd, der giver os lys over et vigtigt afsnit af frelsen.

Vi læser [Joh.14,16-17, 26](#) , og [Joh.15,26](#) . Den Hellig Ånd udgår fra Faderen Johs.15,26, og den er guddommelig, evig Joh.14,16. Den bliver hos Folket, som lovet [Haggai 2,5](#) . Ånden er en *anden* Talsmand, der sendes i Jesu Navn, Johs.14,26, og i kraft af Jesus: Johs. 15,26 og [Gal.3,13-14](#) . Ånden er den naturlige gave til os efter forliget på korset. På græsk bruges et hankønsord om Den Hellig Ånd; ikke et upersonligt intetkønsord, og det vil sige, at Ånden er en person. Det må aldrig glemmes.

Læs [Joh.16,15](#). Faderen, Sønnen og Ånden er eet, ikke bare een. De er eet væsen, men tre i person. De er eet i vilje til vor frelse og eet i vidnesbyrd, men forskellige i tid og åbenbaring. Om *Faderen* kan vi bl.a. læse [Matt.3,17](#) og [Matt.17,5](#) ; [Joh.12,28](#) og [Rom.1,4](#) m. fl.

Om *Sønnen*: [Joh.1,1-18](#);[Joh.3,11...](#) - [Åb.1,5](#) m.fl.

Om *Ånden*: [Luk.1,35](#) , [Matt.3,16](#) og [Matt.12,28](#) , [Ap.G.10,28](#) .

Jesus siger: Jeg og Faderen, vi er eet, [Joh.10,30,40](#) , eet, ikke een. [Joh.3,31-32](#) ; [Joh.8,26](#) . Fællesskabet er i Himlen i Guds bolig og tilværelse; men det viser sig i sine ytringer på Jorden gennem sakramenterne og i de troendes hjerter: Vort samfund er med Faderen og hans søn Jesus Kristus, [1.Joh.1,3](#) .

Ånden er bundet ved Jesu mund, Johs.14,26, og den lærer da, hvad han vil have lært, den er eet med Sønnen, Guds søns ånd, [Gal.4,6](#). Ånden taler altid, hvad Jesus vil have talt; men den taler det, han ikke kunde få sagt, som vi skal se i næste afsnit, og som er gemt i udtrykket: En anden Talsmand.

Ånden er også Faderens ånd. [Rom.8,9](#) . Gud er ånd, og ånden udgår fra Faderen, men kan aldrig skilles fra Faderen, [Matt.10,20](#). Åndens gerning bliver at føde åndeligt liv på Jord i mennesker, [Joh.3,6](#) , og Ånden fører altid mennesker ind i Faderen og Sønnen, da den er Faderens og Sønnens. Den nye fødsel ved Ånden fører et fra Gud bortvendt menneske ind i den af Faderen fra evighed planlagte og i Jesus hvervede salighed. Denne fødsel sker ved en åndsdåb, den enesle ene, som er omtalt i Skriften, og som er den guddommelige forflyttelse af et fordærvet menneske fra død til liv, fra Satans magt til Gud. Åndsdåben fører altid til Kristus og til Kristus alene. Alt det, som peger andet steds hen, er ikke ovenfra. Mere om dette i senere afsnit. Ånden gør mennesker lærte af Gud, [Joh.6,44-46](#) , ligesom ånden altid helliger, [1.Pet.1,2](#) , alt, fordi den er Guds og Kristi ånd.

Dens store Tjeneste er, at

- 1) vise kendte og ukendte sandheder i større lys,
- 2) overbevise om den evige frelses tryghed,
- 3) indplante Kristus i os. Se [Ap.G.5,31-32](#) .

Endelig skal vi se på den guddommelige sammenhæng i sendelsen.

Jesus beder Faderen sende Ånden, [Joh.14,16](#) . Han fremhæver sikkert sin fortjeneste i Himlen. Der er Jesus, den store talsmand, med sit blod og sin forsoning, [Rom.8,34](#) , [1.Joh.2,2](#) , [Hebr.7,25](#). I

Kraft af, at han har gjort fyldest for alle Faderens evige ønsker for alle mennesker, kræver han en anden talsmand til os, en anden. Der står på græsk en parakletus, og det betyder en, som havde lært at føre de anklagedes sag overfor retten. Sådant en paraklet er Jesus først og fremmest, [1.Joh.2,1](#) , men Jesus viderefører navnet på den ånd, Faderen sender i anden sending.

Denne talsmand er altså en gave fra det himmelske råd, en talsmand, som fører vor sag med uudsigelige succes over for Gud, [Rom.8,26](#) , og over for vore samvittigheder med hele sin hjælpetjeneste over for syndens og Satans anklager.

II. Talsmandens gerning.

Vi læser grundigt og gentagende [Joh.16,7-15](#) . Jesus sender den talsmand, som ene kan gøre den vundne frelse til vor personligt grebne. Ingen - end ikke de 12 disciple - kunne se for sig, at det skulle være nødvendigt med mere end Jesus. Verden i dag aner det heller ikke. Du ved måske heller ikke, at du ikke i og af dig selv kan tro på Jesus eller komme til ham. Du ved måske ikke, at det er dit onde hjerte med al dets naturlige fromhed, som hindrer dig i at blive salig, og at Jesus har overdraget Ånden alene den gerning at bryde dig i stykker og holde dig brudt, så Jesus ved troen kan holde dig i live, han alene. Når du ser det, forstår du Jesu ord: Det er eder gavnligt, at jeg går bort, ellers kommer talsmanden ikke. Johs. 16,7.

1. På dansk står der i Ordet: Ånden skal overbevise. Det er knapt så let at udtrykke det, som står i grundordet. Det kunne siges: straffe eller klarere: med grunde overbevise eftertrykkeligt.

Åndens første talsmandsgerning overfor os, vi, som er døde i overtrædelser og synd, skilte fra Gud trods vore fromme talemåder, er at overbevise os så kraftigt, at vi ligefrem føler det som en straf, og sådan at vi kommer til den sandheds erkendelse om os selv, som intet andet og ingen anden kan give os det. Det græske ord indeholder netop: at fastholde, så han ikke kan løsrive sig, gøre aldeles vis på sagens rigtighed. Det er denne erkendelse af sandhed, som er fra Gud, og som ene kan kaldes vækkelse. Det er ingen lejlighedsvis fremkaldt stemning fra en missionsuge, en lejr eller et højskoleophold, men en guddommelig fastholden af en i en dyb erkendelse af, at i mig er jeg dødsens fortabt. Den overbevisning er et Guds værk ved den anden talsmand.

Åndens første gerning er da at overbevise straffende om synd, fordi de (vi) ikke tror, at Jesus er sendt til slægtens forløsning. Ånden sætter os i knæ ved afgjort at overbevise os om, at vi ikke kan og ikke vil tro. Den gerning er ovenfra. At vantro i den forstand at have glemte Gud er synd kan vor forstand aldrig indse uden Ånden. Vantro er den sidste og umiddelbare årsag til fordømmelse. Vantro, [Joh.3,18,36](#) , [Mark.16,16](#) , er den sjælstilstand, der gør, at mennesket dels ikke kender Gud til frelse, dels lader Gud ude af øjesyn og i stedet for hænger med kærlighed ved sig selv og skabningen, så synden hersker i livet i stedet for, at Kristns gør det.

Vantro er egentlig årsag til alle synder og al jammer i tid og evighed, [Rom.14,23](#) , [Hebr.11,6](#) , og det er måske det eneste, jeg absolut ikke magter at besejre, mens vi nok kan bedre lidt på vore handlinger hist og her.

2. Overbevise om »Relfærdighed, fordi jeg går til min Fader«, siger Jesus.

Ingen mennesker kasserer sin egen retfærdighed, før Ånden (ovenfra) overbeviser med stærke grunde om, at den må kasseres. Og ingen på jord kan vidne om Jesu retfærdighed uden Ånden fra Gud, for jeg går bort til min Fader, siger Jesus. Ånden må åbenbare den hos Gud fremstillede og for os gældende retfærdighed. Lad os læse [Jer.23,5 - 6](#) ; [Dan.9,24](#) ; [Rom.3,26](#) m. m. og forstå, at nu er

Gud tilfreds i Kristi retfærdighed. Der er Guds nådestol, så han kan gøre alle dem salige, som kommer til Gud ved ham. [Hebr.7,23](#). Jesus gik med blod ind i helligdommen. Det er ikke hans persons renhed, men hans offers gyldighed, som er hans retfærdighed, og hvem at os forstår eller tror det, før Ånden overbeviser os. Han undtog os forskning af forsoningens retfærdighed, selv om lærde kan drøfte Jesu persons ophøjethed. Den tilregnede retfærdighed, [Rom.3,4-24](#) ; [4,5-6](#) , må helt igennem åbenbares os ved Ånden til tro. Se [1.Kor.2,10-13](#) og [Rom.10,17](#) . Uden denne Åndens lys over retfærdigheden i Kristus og uden Åndens overdragelse af Kristi for alle gyldige retfærdighed til os ville vi trods Kristi fuldbragte værk alle være evigt fortabt. Det er os i sandhed gavnligt med den anden talsmand.

At søge anden retfærdighed end den i Kristus afføder altid Åndens straffende overbevisning.

3. Overbevise om dom.

Vi mennesker træller under denne verdens fyrste, men tit er det os umuligt at se de fine bånd, som holder os der. Ingen af os mennesker kan ved sin egen forstand se, at denne verdens fyrste er dømt; vi tror da også nu i denne tid, at slutter krigen, kommer alt nok i orden igen. Og hvem tror, at pæne, fromme mennesker kan være i Djævelens vold, når de gør alt tilsyneladende rigtigt. Nej, Ånden må vise os, at frugten af Golgatha er, at Satan er kastet ud, [Joh.12,31](#) ; [Joh.14,30](#) ; [2.Kor.4,4](#) ; [Ef.2,2](#) . Vi må overbevises stærkt ovenfra og indefra om, at Satan ikke kan skade de troende, om vi bliver i Jesus.

Satan har ødelagt verden med talløse falske meninger og religioner, og han er mægtig i vantroens børn, en løgner; men vi kan ikke se ham uden ved den anden talsmand. Ånden taler straffende overbevisende mod Satans bedrageri i os og bliver ved med det til vor dødsdag.

Ånden, Talsmanden, frigør os, når den får ført os ind i den retfærdiggørende tro på Kristus. Sang Nr. 229.

4. »I kan ikke bære det nu«, sagde Jesus.

Han giver os ved Ånden oplysning lidt efter lidt; men han gemmer endda de allerbedste samtaler til Himlen, og det glæder vi os meget til. Det er det fuldkomne, endnu bedre end Golgatha og end den anden talsmand.

5. Sandhedens ånd skal vejlede os i al sandhed,

som når en Moder lærer sit Barn mere og mere i livet år for år. Vejledningen giver den fuldkomne oplysning, den rette prøvelse af de rette ord, den rette brug af udtryk til mundtligt og skriftligt budskab eller videreførmg af Guds åbenbaring gennem os. Ved den Hellig Ånd talte (og skrev) hellige Guds mænd, [2.Pet.1,21](#) , Bibelens ord og selvfølgelig også brevene er derfor Guds sande ord trods al bibelkritik. Bibelkritikken er ung og f. eks. for Mosebøgerne først begyndt 1753 ved en fransk rationalistisk Læge, og den viser netop menneskeåndens fallit overfor Guds ånd. Men det hører til et andet sted at gå i enkeltheder i den sag. Når grundtvigianere har råd til at ringeagte Bibelen og navnlig Pauli breve, fordi disse ikke efter grundtvigske præster (Lund-Sørensen f. Eks.) er Jesu ord, viser det netop, at det med Guds ånd er over vor ånd. - Det er os gavnligt med en anden talsmand.

Sandheden er som en lang kæde af led. Vi ledes ved Ånden fra led til led, dybere og dybere ind i det, vor forstand aldrig kan fatte uden Åndens gavnlige oplysning. Det er så velsignet at erfare, at det ene ord i Skriften fører til det næste, den ene sandhed ind i den næste og sådan i det uendelige.

Intet menneske er nogen sinde blevet færdig med at trænge ind i Ordet. Sandhedens Ånd må lede os led for led. Kender du til det. Give Gud, at vore bibelstudier tjener til hjælp under Åndens ledelse. Unge må begynde, ældre aldrig gå i stå.

Trak Ånden sig tilbage fra os, slukkede alt sandt lys, al eviggyldig prædiken, al andagt, al tilbedelse, al omvendelse, al frelsende tro.

6. Han skal ikke tale af sig selv, men hvad han hører.

Det er den evige Guds Råd og den enbårne søns frelse, der bærer Åndens budskab. Ånden taler af Guds, [Matt.10,20](#) , [Ap.G.2,16-18](#) ; [13,2](#) . Fordi Ånden er eet med Faderen, holder den sig altid til sit budskab, og den taler da kun det, som peger på Kristus. Af budskabet kan man derfor kende Guds ånd, ja prøve ånderne.

Ånden skal forkynde os de kommende ting. Det, Ånden har sagt i denne sag, er lige så pålideligt som Jesus selv. Læs [Ap.G.11,28](#) ; [-20,29](#) ; [- 21,11](#) ; [Rom.11,25-26](#) , [2.Thess.2,3](#) ; [1.Tim.4,1](#) ; [2.Tim.3,1](#) ; [2.Pet.2,1](#) m.fl.

7. Han skal herliggøre mig. [Joh.16,14](#) .

Ånden skal forklare Kristus, d.v.s. fremstille ham i den herlighed, han virkelig har. Kristus korsfæstede som en falsk profet, men pinsedag forklarede Ånden Kristus i hans herlighed som verdens frelser. Læs [Ap.G.2](#) om pinseunderet, pinseprædikenen, og pinsehøsten. Det blev ordet om Kristus på korset og fra påskemorgen, der blev pinsevækkelsen. Ånden bragte genløsningen til folket. Sådan er det stadig. Forsoningen er Kristi herlighed. Når synderen finder ind til den side i Kristus, genskabes det gudsbillede, som gik uhjælpelig tabt i faldet. Der er ikke en rest af det, ikke en splint, inden Ånden ved sin herliggørelse af Kristus har skabt nyt liv i os, født os til at være børn hos Gud.

Men Ånden forherliger alle salighedsskatte i Kristus for den troende. Al lære og al gudstjeneste, som ikke fører til forherligelse af Jesus, men snarere til forringelse af Jesus, er ikke af Gud. En udtalelse som den:»I er kun kommet til påsken, vi er kommet til pinsen«, vidner om en skæbnesvanger misforståelse af hovedsandheden, jvnfr. at pinsen er netop forklaring af påske. Stærk tale om åndsgaver som tegn på særlig åndelig udmærkelse er tegn på fejlsyn i det væsentlige.

Alt i himmel og på jord går ud på at ære Sønnen, [Joh.5,22-23](#) ; [Fil.2,9-11](#) . Faderens kærlighed, Sønnens offerdød og Åndens forklaring af det er lige væsentlige for vor evige frelse. Det er os vel nok gavnligt, at Ånden blev os sendt.

III. Ånden og den første kristenhed.

Jesus lovede at sende Ånden og gav Ånden et nyt Navn, [Ap.G.1,8](#) . Pinsedag skete det første store under. I Ap.G. 2 læses om pinseunderet, pinseprædikenen og pinsehøsten. Ånden levendegjorde Jesu frelsesværk, mens Peter talte om den korsfæstede og opstandne. Ånden trængte ind i hjerterne og viste, at dens gerning netop var, hvad Jesus havde sagt, den skulde overbevise, sætte fast. Og Ånden levendegjorde, herliggjorde Jesu gerning og skabte tro hos 3000.

Åndens gerning fortsattes fra dag til dag, og den første menighed grundlagdes.

Læs så hele Apostlenes Gerninger og læg godt mærke til, hvad der tales om Åndens indgriben under evangeliets udbredelse. Tag en blå blyant (eller rød) og sæt mærke ved eller streg under alle de vers, som handler om den Hellig Ånd og dens tjeneste i og med mennesker. Bagefter samles versene i forskellige grupper efter indhold:

1. Ånden udgydes over mennesker.
2. Mænd, som er fyldt med Ånden.
3. Ånden udsender mænd i arbejdet, kalder, leder dem, hvisker i øret m. m.
4. Ånden forudsiger fremtiden.
5. Ånden sætter den første hedningemission gang (fra Kap. 13).

Apostl. Gern. er den rigeste beretning om den høst, Jesu fuldbragte værk fik på jorden under Åndens ledelse.

IV. Åndsgaverne.

For mange kristne er emnet åndsgaver blevet det mest interessante, og mange bedømmer andres og eget kristenliv efter deres mere eller mindre indsigt i, hvad åndsgaver er og betyder og i brug af dem. Så fremtrædende kan det være, at kristne ringeagter andre, fordi de har et efter deres mening fattigere syn på visse åndsgaver. Det er bare det tunge ved det, at når åndsgaver bliver målet for ens kristendom, er man selv i fare for at komme uden for den Hellig Ånds egentlige tjeneste: at herliggøre Jesus. I dette korte bibelstudium skal vi ikke komme ind på alle stridsspørgsmål, kun på hovedsagen.

1. Åndsdåb, som ofte bruges som tegn på en særlig udmærkelse og en slags løn for særlig lydlighed og trofast bøn og ihærdig længsel, er i virkeligheden kun lidt omtalt og aldrig i samme forbindelse, som den sættes af mange kristne. Åndsdåb omtales kun 7 gange i Ny Test., de 4 gange i evangelierne, 2 gange i Ap.G. og 1 gang i brevene, hvoraf der er 21. Det sidste sted, som altså står i forbindelse med ordet om åndsgaverne, står i [1.Kor.12,13](#), og der står: *Vi blev alle døbt - og vi fik alle een ånd at drikke.* Og ser man i indledningen til korinthierbrevet, opdager man, at det brev er af Ånden tænkt at skulle gælde alle troende til alle tider.

Vi lever i brevenes - missionsmenighedernes - tidsalder, og bør derfor agte på brevene. Åndsdåb findes ikke med eet ord nævnet som noget, man skal søge. Den fås, når Ordet forløser en fra trældom til barneret.

2. Åndens Besegling. Læs [Ef.1,13-14](#) ; - [4,30](#) og [2.Tim.2,19](#) . Besegling betyder en garanteret forsikring, indtil »Brevet« er kommet helt frem. Vi er ved Ånden beseglede til forløsningens dag.

3. Åndsgaver i 1. Menighed. Læs [1.Kor.12-14](#) . Den genfødte kaldes åndelig. Til dem betror Gud åndsgaver, der modtages i tro. [Gal.3,5](#) .

Åndelige gaver (nådegaver) er mange slags. Nådegaverne (åndsgaverne) afgrænses til 3 områder:

a) De indre, særlige nådegaver, der fremmer det åndelige liv. Ved ånden fødes den retfærdiggørende tro og ved Ånden skabes af idel nåde, og uden at vore evner eller anstrengelser lægger noget til, Åndens frugt, se [Gal.5,22-23](#) .

b) De undergørende nådegaver (energigaver) viser sig i gaver som helbredelse ved bøn, undergøring ved tro, udføre kraftige gerninger.

c) De styrende, ledende nådegaver, omtalt i 1.Kor.12-14. Disse nådegaver var særlig nyttige i den første menighed, hvor der ikke var nogen organiseret menighedsordning, ingen Bibel, ingen prøvede menighedsarbejdere og kun lejlighedsvis breve fra Paulus. I de første menigheder var den profetiske gave, den lærende gave og evnen til at bedømme ånder, tale i tunger og udlægge det mere

påkrævet end i vore menigheder, hvor Ånden har nedfældet megen hjælp i Ordet og tjeneste.

Det var stor nåde, at Gud gav så mange gaver til menigheden - se [1.Kor.12,28](#) - og endnu større, at der kun var eet legeme og een Ånd.

Det vanskelige var at bruge dem ret og vurdere gaverne ret. I korinthermenighedenn, hvor Paulus kom med korsets evangelium - [1.Kor.2](#) - og megen synd mærkelig nok tåltes, vurderede man således den mindste nådegave, tungetale, højest (ikke ulig visse menigheder i dag) og kærlighedens nådegave ret lavt. Uden kærlighed er alle nådegaver nytteløse. Vi har vel også svært for at vurdere nådegaven at styre eller at hjælpe lige med at profetere og lære (tale lærende), men også vi må vurdere ret. Om tungetale må vel siges, at den, som kom Pinedag, var noget helt for sig: En talte sit eget sprog, og Gud oversatte det i tilhørernes sind til helt andre sprog. Det var næsten et himmelsk tungemål, et sprog. Senere tungetale - og det meste hos os - var en mere ekstatiske tale, der lignede den, der bruges blandt hedningefolk, og intet har med Guds ånd at gøre. Anden mere personlig tungetale er en slags henrykkelse, en nydelse i ånden for den, som har det, men intet af værdi for andre og derfor stort set værdiløs. Tungetalen er sikkert en nådegave, som ret tidlig er faldet bort i menighedens opbyggelse. Den profetiske levede længst og lever stærkest af de mere synlige og særlige nådegaver. At den findes hos os og navnlig hos dem, som vidner, er vel uden for al tvivl. Den skal dog næppe personificeres, så en enkelt i en menighed blive profeten. Det går praktisk talt altid galt.

I vort kristenliv er vi stadig afhængige af åbenbarelsen. Hvem kan tale Ordet uden det: Vi tror på og regner med Åndens åbenbaring, både når vi taler vækkende, evangelisk frigørende, lærende og fremtidspræget, og vi regner med åbenbarelsen, når vi skal hjælpe syge og svage og styre Guds menighed, ja til al sjælesorg og al tjeneste. Det er bare så usigelig ret, at vi ikke sætter tjenesten i klasse, og al Åndens gerning hos os (i søndagsskole, ungdomsarbejde, lejrarbejde, højskolearbejde, missionsarbejde og mødearbejde) sker så stille og stærkt, som det må ske, hvor Ånden i alt viser hen til Jesus.

Vor tids store brist og tilsyneladende ulægelige brist er, at Guds levende menighed er delt op i en mængde kirkesamfund, menigheder, grupper og småpartier, at det synes umuligt at råbe hinanden op. Det hindrer sikkert både de enkelte nådegaver og navnlig den store kærlighedens nådegave at få magt blandt os. At en gruppe taler højt om, at de har åndsgaver og åndsdaab gør ikke sagen bedre, når disse kristne samtidig overser og ringeagter andre troende og derved synder mod den store nådegave.

Nej, der er sket skade. En økumenisk bevægelse hjælper intet. Måske kristenforfølgelse kan forene alle Guds børn igen i een ånd og eet synligt legeme med udfoldelse af Guds store nåde til en folkevækkelse.

Før kærligheden går ud til dem, som vi i dag ikke bryder os om, skal vi ikke vente de store bevægelser i menigheden.

V. Åndens fylde i vort liv.

Mange spørger: »Hvordan får jeg mere af Den Hellig Ånd?« I det spørgsmål er der det rigtige, at der for alle Guds børn er tale om mere fylde af Ånden, d. v. s. mere lys over Jesus. Og der er det rigtige, at det er noget af en personlig indstilling, hvor nær man vil leve sin Frelser i dagliglivet, selvom man erkender, at har jeg ham, har jeg ham helt, og er jeg hans, er jeg det helt.

Kristenlivet er på samme tid fuldbåret i Jesus og i bevægelse, for at Jesus må herske i hele vort

liv.

Det er Guds mening med os, at vi må fyldes indtil hele Guds fylde, [Ef.3,16-19](#) , og den fylde beror bl. a. på erkendelse af og fordybelse i Kristi kærlighed ved Ånden. For dens skyld bøjer Paulus sine knæ.

Ved evangeliet om Kristus og hans kærlighed fyldes vi med den Hellig Ånd. Se [2.Kor.3,17-18](#) .

Det kan så let gå sådan, at en Kristen bliver lunken og føler sig rig i sine egne oplevelser - se [1.Kor.4,8](#) og [Åb.3,15-17](#) . - Alt Liv skal fornyes. Daglig ny nåde. Daglig ny velsignelse, erkendt og modtaget. Det er endda farligt, når den åndelige hunger efter dybere samliv med Kristus dør. Hvordan er det med dig?

Men higer vi ikke efter egne oplevelser, men efter Jesus, oplever vi, at Ånden sætter fingeren på mange forhold i vort liv. Jeg nævner:

- 1) En synd, som ikke er bekendt.
- 2) Et opgør med en anden, som er udskudt.
- 3) Et forhold, som må brydes.
- 4) Noget du mindes om, men ikke får talt ud med Gud om.
- 5) Din underlige vantro og mistillid til Guds Ord, Blodets kraft og Jesu trofasthed.
- 6) Ringe omsorg for de ufrelste omkring dig.
- 7) Ingen kærlighed til dine fjender.
- 8) Ingen kamp og tårer i din forbøn.
- 9) Egenkærlighed i dit kristenliv.
- 10) Et slurvet dagligliv i hjem og tjeneste.
- 11) Liden og forjaget bibellæsning.

Dette og meget, meget mere sætter Ånden jævnlig fingeren på, og du mærker det, bedst når du er i enrum eller går alene i arbejdet eller på vejen.

Åndens fylde er altid syndens fylde i erkendelsen og i sindet.

Må jeg vise dig hen til, at vejen frem er altid at se hen til Jesus, i hvem vi har alt, hvad der tjener til liv og guds frygt. Han bar vore synder bort. Han er mere end alt syndigt kan give dig. I hans hele hengivelse for dig er du som ringest kristen helt retfærdig salig. Læs de gamle Ahnfeldts Sange. De er åbne døre til åndelig fylde ved Jesus.

Kristi blod renser vore samvittigheder.

Det kan nok også være befordrende for den praktiske øvelse i at leve åndeligt at erindre visse livsregler:

Blot en dag - et øjeblik ad gangen:

O, hvad trøst, hvad end der kommer på!

Skulle angst her mig tage fangen?

I min Faders hånd jo alt mon stå.

Han som har for mig et faderhjerter,

O han giver jo for hver en dag

Huldt dens lille del af fryd og smerte,

Såvel møje som behag

Lina Sandell

- 1) Jeg vover mit liv på Jesus og hans ord.
- 2) Jeg vil lade alt bero på Gud fra dag til dag. Blot een dag, eet øjeblik ad gangen.

- 3) Jeg vil prøve at bøje mig for min himmelske Fader, før jeg træffer en bestemmelse.
- 4) Jeg ville gerne have det sådan, at jeg svarer mindst muligt igen, når jeg angribes eller bedrøves.
- 5) Jeg vil gerne kunne takke meget i stedet for at klage.
- 8) Jeg vil gerne færdes der, hvor min Frelser er og vil være.
- 9) Jeg vil gerne øves i at forstå, at Guds kraft kun udfolder sig i min afmagt og fattigdom.

Men først og sidst vil vi understrege, at Åndens fylde aldrig går uden for rigdommen i Jesus. Det er ham, som må herliggøres, ellers er det vildspor for os. Gud give, dette bibelstudium ved ånden fører ind i

Vor Herres Jesu Kristi nåde.
Guds vor Faders kærlighed og
den Hellig Ånds samfund.

(Fra "Bibelstudium IX Den Hellig Ånd" af Frits Larsen 1.jan. 1945 - venligst stillet til rådighed af familien til
gengivelse på Shafan. - 12.09.08

Bibelhenviisningerne kan læses på Bibelen Online - Det danske Bibelselskab)